

ΙΠΠΟΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ



ΟΡΑΙΟΣ ΙΠΠΟΤΗΣ

ΛΑΓΚΑΡΝΤΕΡ

ΤΟΥ ΠΟΛ ΦΕΒΛΑ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ. — Στον πύργο του μαρκησίου Κάβουλις, Ταρρίντες φιλοξενείται ο Φίλιππος της Μόντουας, πρίγκιπ της Γκουλζάγκας, τον οποίον ο πυροδοστήτης προκρίνει να παντρευτεί με την κόρη του Λέβη. Μα η Λέβη έχει παντρευτεί μυστικά προ τετραετίας με τον δούκα Φίλιππο του Νεβέρ, φίλο στενό του πρίγκιπ της Γκουλζάγκας, με τον οποίον έχει αποκτήσει και παιδιά. Ο πρίγκιπ της Γκουλζάγκας, ο οποίος τό ξέρει αυτό, έχει φανθεί στον έμπιστο του Πευρόλ να συγκεντρώνει τους καλύτερους σπαθιστές της Γαλλίας για να δολοφονήσουν τον Νεβέρ, γιατί έτσι εκτός των άλλων, θα τον κληρονομήσει έπειδή είχε ξαδέλφος του. Όλοι οι σπαθιστάι έβρισκονται συγκεντρωμένοι σ' ένα παιδοχείο, κοντά στο πύργο, κι' εκεί ουστούν για τον θρυλικό ίππο Λαγκαρντέρ. Ένας δε σ' αυτούς, ο Κοκαρντάς, τους διηγείται την ιστορία του Λαγκαρντέρ. Σέ λίγο στανει στο παιδοχείο κι' ένας ούλιος από όντο έβελοντες του θασίλας, των οποίων άρχηγός εινε ο Λαγκαρντέρ. Γίνεται τότε μια παρέκκλησις και οι έβελονταί κι' οι σπαθιστάι έρχονται στα γέφυρα, μα οι τελευταίοι ύποκαρδόν μολις μαθαίνουν ότι οι αντίπαλοί τους εινε άνθρωποι του Λαγκαρντέρ κι' έτσι συμπαιδιούνται και συγχίζον τ'ό γλέντι τους μαζί. Έλεος εμπανίζεται κι' ο Λαγκαρντέρ ο ίδιος, άφραος, κεδάτης, ή πέροχος... Δίνει ένα καλό μύθημα σέ όλους γιατί θέλουν να κοινοεταγείρισουν ένα άριστοταίτο παιδί κι' έπειτα τους συγκεντρώνει γύρω του και τους διηγείται ότι πήε εκεί για να μονομαχήσει με τό δούκα του Νεβέρ.

(Συνέχεια έξ του προηγούμενου)

Μολις είδα τον Νεβέρ να βραμνι από τό παιάτι, εξακολούθησε ο Λαγκαρντέρ — τον πλησίασα για τό είλα : «Κόμμε δούξ, έχω μεγάλη ευπιστοσύνη στην εύγένεια σας. Ήρθα ν' αλλάξουμε μερικέσ σπαθιές στο σελήνομας και να νου διδάξετε, με την εύκαιρία αυτή, την περιήρησις κανταχί σπαθιάς σας... Έξέκρινε με ζήταξε σαν να ήμουν τρελλός. Όταν ύμωσ τό είλα τόνόμα μου, κατέβηκε απ' τό άλογό του και μου απάντησε :

— Ά! είδοθ ή όρασις Λαγκαρντέρ! Άκούω να γίνεται πολλές λόγος για σας κι' αυτό ν' ένοχλεί. Άκούω παράφορος την πρόκλησις σου.

Τραβήξαμε μαζί προς την εξέλιση του Άγρον Γερμανού. Με τις πρώτες σπαθιές του αντίπαλάς μου είδα τό σπαθί του Νεβέρ, τρέχοντα σαν άνεμοστη, να έρχεται να χωριωθεί άνάμεσα απ' τό δύο μου μάτια! "Αν δέν ξανα να είδα πώς τό είλα, θά βρισκόμουν ακόμα εκεί.

— Να ή μυστική σπαθιά μου, πού είστε τότε ο Νεβέρ.

Τόν εύχαρίστησα κι' έτοιμαζόμουν να του άνταποδώσω τ'ά ίσα, όταν έξαφνι παρουσιάστηκε μια περίτολος. Τότε αναγκαστήκαμε και χωρισίμα, άφ'ού προηγούμενος δώσαμε την έπόσχεσι να ξανασυναντηθούμε για ν' αποτελειώσουμε την μονομαχία μας. Μόλις ν' έξώρισαν από τό Παριζιά, τού έγραψα και τού έδινα σαντερό έδω. "Ο μέρως, πού θέλατε από άλλων να ξυφοροτάσετε, παλλημαράδες μου, πού εινε την απάντησι. "Ο Νεβέρ θά βρισταί απάντε, μόλις θα δειθεί, έδώ, και θά με περιμένει να μονομαχήσουμε κοντά στις τάφρους του πύργου του Κάβουλις.

Γενική σιωπή εξακολούθησε. "Ο Πασσιονιά έφερε τό δάχτυλό στο στόμα του. Οι άλλοι σπαθιστάι δέν ήξεραν τί στανι να ζητήσουν και τί να πούν.

— Και γιατί διαλέξατε αυτό τό μέρος να μονομαχήσετε; τόλμησε γέλας και ρήτησε ο Κοκαρντάς,

— Ά! αυτό είν' άλλη ιστορία, άπάντησε γελώντας ο Λαγκαρντέρ. Σας είπα προηγούμενος ότι πριν φύγω από την Γαλλία, θέλω να κάνω μια μονομαχία και μια άταγογή... Για τή μονομαχία σ'ας μίλησα, θά σας μίησω τώρα και για τήν άταγογή. Ξέρω από καιρό τώρα ότι ο γέμο μαχησις ντε Κάβουλις, ο «Σύστης», όπως τον λένε όλοι, εινε ο πιο λαμπρός δεσπομόφλακας τού ζώσιου... Έχει φυλακισμένη τώρα στον πύργο του την ζώη του, όπως είχε άλλοτε φυλακισμένες τις γυναίκες του... Την ζώη του αυτή, την όραία Λέβη, την είδα για μια στιγμή τον περασμένο μήνη στις έφορτές τού Ταριπ... Μα την πίστι μου, δέν εινε απλώς όραία, αλλά πραγματωδώς πενταμορφη... Λοιπόν, άφ'ού θ' αλλάξω πρώτα μερικέσ σπαθιές με τον z. Νεβέρ, θά πάω κατόπι να παραρηρήσω λίγο στη μοναξιά της την χωριεντική αυτή φυλακισμένη...

— Έχετε, λοιπόν, τό κλειδί της φυλακής της, καπιτάνο; ρήτησε ο Κοκαρντάς, διχωντάς τον τον πύργο.

—Κοιτάω έξ έξόδου άλλα φρούρια, πού πού όρνά... Θα μπορώ από την πόρτα απ' τό παράθυρο, απ' την ζαλνοδοχο, δέν ξέρω κι' έγω από πού, μα θά μπο...

Από ώρα τώρα, ο ήλιος είχε γυθί πού απ' τις χυτείες του "Εν. Ή νύχτα άπλονόταν πιά... Από τ'ρα φώτα είχαν άνάψει στα κάτο παραθύρα του πύργου... Κι' έξαφνι μια σιά γύστρησε στον ίσσιο πού έβρισταν τα λαμπηλά τείχη του. Ήταν ο μέρως ακόλουθος Μπερισσόν, ο οποίος, χωρίς άλλο, έφαινε, άφ'ού έδωσε πρώτα την έπιστολή τού Νεβέρ στην δεσποινίδα Λέβη. Άπομακρινώθηκε, τρέχοντας, και πήε τό μονοτάι πού οδηγούσε στο δάσος, χωριτόντας από μακριά με τό καπέλλο του τον Λαγκαρντέρ, τον σπτήρα του.

— Λοιπόν! φώναξε ο τελευταίος, βλέποντας τους σπαθιστάς πολύ σκεπτικώς τώρα. Γιατί δέν γελάτε πιά, στανειοι μου; Μήπως αυτό πού σκεπτεο να κάνω δέν τό βρισκατε χωριτόμωσ;

— Πολύ χωριτόμωσ μάλιστα! απάντησε ο Πασσιονιά.

— Θα ήθελα να μ'πρω, είπε τό τε σοβαρό ο Κοκαρντάς, άν στην έπιστολή σας προς τον Νεβέρ κάνατε λόγο και για την δεσποινίδα Λέβη;...

— Διάβολε, ναί!... Τού τά έγραψα πιά... Δεν μπορούσα στα καλά καθούμενα να σουβλώσω τον... ένθρακο έδω κάτω... Χρειάζόταν μια δικαιολογία.

Οι σπαθιστάι άλλαξαν ένα βλαύμα.

—Μιά! Γιατί γελάτε; Έκανε ο Λαγκαρντέρ, έξαινιασμένος.

—Σην τούαστε! απάντησε ο Πασσιονιά. Είμαστε εύτυχεις πού βρισκόμαστε έδώ για να σας βοηθήσουμε...

— Ναί!... Ναί!... είπε κι' ο Κοκαρντάς. Στην ανάγκη μπορούε να πατήσετε πάνω στους ώμους μας για να σκαρφαλώσετε στον πύργο. "Ο Λαγκαρντέρ έσκασε στα γέλια, τόσο ή ιδέα αυτή τού φάνηκε άστεία... Μα ο Κοκαρντάς έποσέθεσε :

— Θα πάμετε να γελάτε, κύριε ίπποτά, όταν θά μάθετε πως ο Νεβέρ δέν ήβρηθ μόγος του στο ραγ-



Τά βράχτυλα τού Λαγκαρντέρ τόν έβρισαν σαν τανάλα!

...εβού...
 — Μπα ; Και γιατί ;
 — Γιατί, έπειτ' απ' όσα του γραφανε για την δεσποινίδα Αύτη, η προνομαζια σας δεν θα εινε λαγυνίδι... 'Ο ένας απ' τους δυο σας πρό-
 σται να πεθάνη άλογο... 'Ο δουξ του Νεβέρ εινε σύζυγος της δεσποινί-
 δος ντε Κάλλους...
 'Ο Κοκαρντάς ειχε πέσει έξω, νομίζοντας πως ο Λαγκαρντέο θα
 έπαινε να γελή, γιατί τα γέλια του διπλασιάζονταν τώρα.
 — Μπαόβο ! φώναξε. Ένας υστατός γάμος !... Ένα έρωτικό ρο-
 μάντισο !... Μά αυτό μ' ένδοξιάζει...

ΤΟ ΧΑΜΗΛΟ ΠΑΡΑΘΥΡΟ

Η νύχτα ειχε πεσει και σκοτεινή κι' ο σκοτεινός όγκος του πά-
 γου του Κάλους μόλις ξεχώριζε απ' τον ούρανο. 'Ο Λαγκαρντέο ση-
 κώθηκε κι' έσφιξε τη ζώνη του. Την στιγμή εκείνη ο Κοκαρντάς τον
 πλησίασε και του ειπε :
 — Άκούστε, ιππότε... Λαχθήτε τις ύπηρεσίες μας κι' αυτή τη μο-
 νεταζια που θα εινε άνιση.
 'Ο Λαγκαρντέο έφρασε τοξ όμορος του περιφρονητικά κι' άπάντησε :
 — Λιάβολε ! Σιγηθώ να γάνω τις δουλιές μου μόνος μου κι' αυτό
 τό ξέρετε πολύ καλά... Νύχτωσε πια... Πείτε ένα τελευταίο ποτήρι
 και ξεκοιμηθείτε... Αιτή εινε η μόνη ύπηρεσια που ζητώ από σας.
 Τότε ο Κοκαρντάς πήρε τον Λαγκαρντέο ιδιαίτερος και του ειπε :
 — Ιππότη, ξέρετε πολύ καλά ότι θα σκοτεινοποιουν σαν σελή για
 σας, μά... μά...

— Τι μά και ξεμά ;
 — Καθένας έχει τη δουλειά του.
 Έτσι δεν εινε ; εξακολούθησε ο Κοκαρντάς. Μα δεν μπορούμε να
 φρονιμε από δω...
 — Ά ! Ά ! Και γιατί, παρι-
 κιάδω ;
 — Γιατί περιμένουμε κάποιον...
 — Άλήθεια ;... Και ποός είν'
 αυτός ;
 — Μή θυμώσετε, ιππότη μου...
 Εινε ο δουξ Φίλιππος του Νεβέρ.
 'Ο Μικρός Παριονός ανασάρτησε. Και με φωνή κάπως σκληρή,
 ρώτησε :
 — Και γιατί τον περιμένετε ;
 — Πιά να τον αποστομώσω για
 λογαριασμό κάποιου άξιου εαπο-
 τρώδη...
 'Ο Κοκαρντάς δεν πρόλαψε ν'
 αποτεινάσει την φρόση του. Τα
 δάκτυλα του Λαγκαρντέο τον έ-
 σφιξαν σαν τανάλια.
 — Όποτε το έχετε στήσει ενέ-
 δρα εδώ ; φώναξε. Και τό λες σε
 μένα από τό...
 Και γυρίζοντας προς όλους, φώ-
 νηξε :
 — Ήουχια, άστειο μου !... Σας
 άταγορειο — άκούτε ; δεν είν' έ-
 τσι ; — σάς άταγορειο ν' άγγιζε-
 τε και μία τριχα του Νεβέρ !...
 Άλλοίως, θάχετε να κάνετε με μέ-
 να ! 'Ο Νεβέρ μοι άνιζει !... Άν
 πρόκειται να πεθάνη, θα πεθάνη ά-
 πό τό χέρι μου σε τιμα μοναχι-
 α !... Μά από δικό σας, όχι...
 Όσο εγώ ειμαι ζωντανός...



Προσπαθούσαν με τό θέληματά τους να τροπάρουν τα ανοτιά της τάφου.

Στο κάτω κάτω, εινε η Πασπονιά σπουδαιότερος του πα-
 νηρα, άφοι ο κατετάτος άνωριμιάς να κινούσε άποός του το δου-
 λιά μας, δεν έβριμα να παραλογισθώτε πιστοι...
 'Η γνώμη του ήτανε πολύ λογική.
 Πάμε ! ειπαν τότε κι' όλοι οι άλλος...
 Είνε άλλθια πως ήτανε καλός και να φέρουνε, γιατί το σταθι του
 Λαγκαρντέο σφύριζε για ύπαισιονε των άδρα.
 Κατετάτος, γέφυρισε γιατί σας άγαπάει ! ειπε δειλά ο Κοκαρ-
 ντάς, βράνοντας έξω.
 — Χάιρε, κατετάτος ! φρόνησι κι' η Πασπονιά.
 — Στον διάβολο ! φωνήσε ο Λαγκαρντέο.
 'Όταν ο Μικρός Παριονός εικανε μένος φωνάζε την υπακοή
 του πανδοχείου και της ειπε :
 — Ε, κατέλιπα μου, γιατί τα παντοίρια και βιας τις άπιάρες !
 Κλείστε τ' αυτιά σας και κοιμηθήτε όλο καλά εδώ μέσα... 'Ότι κι' αν
 άκούσετε άποός έξω, δεν σάς ένδοξιάζει...

Κι' άφοι ειπε τα λόγια αυτά, πήδωσε και θύρισε έξω.
 Η νύχτα ήτανε κατασκοτεινή, χωρίς φεγγάρι και άστρα.
 — 'Όχι εναντίον ενός, οι άλλος ! κοιμηθώρισε ο μικρός Παριον-
 νός, παίροντας τον όρμος που οδηγούσε στην τάφου του πατρός. Τι
 δουλοπάρο ! Τι λησταί ! Εινε να σκοτώσει κανείς το σταθι του, όταν
 επάγγλον άνθρωπος που τό χρησιμοποιοι έτσι...
 'Ο όρμος που ακολουθούσε κατέβαινε ως το βάθος της τάφου κι'
 έκανε τον γέμο της. Έτσι, όσο κληρούσε ο Λαγκαρντέο, τόσο και
 τό σκοτάδι γινόταν και πιο σκοπό.
 — Μά τον ούρανό, φοβάμα και ! κοιμηθώρισε σε λίγο ο έπιστοξ.
 Αυτός ο μικρός αζόλοθος θα ειδοποιήση τον Νεβέρ ότι θροσεται εδώ
 μια σπείρα δουλοπάρο κι' ο Νε-
 βέρ δεν θαθή κι' έτσι θα χάσει
 την θροσώριση μοναζια του...
 Λιάβολε ! Άν γύρι από, θα τους
 σκοτώσει από και τους άποτό !...
 Είχε φθάσει και κάτω απ' τη
 γέφυρα που έβριμα από πάνω την
 τάφου και θροσώριαν μπρος σ' ένα
 χαμηλό παράθυρο του πύργου.
 Κιττάζε έντοιστημένος γύρω του,
 ενό η ιδέα να απή πέρα σ' αυτόν
 τον άποστομωμένο πύργο, τον κρι-
 στήν άνομα και πιο πολύ. Τελη-
 απιάρες, φώνας, οι αυτά ο έ-
 φιαξός Λαγκαρντέο δεν τα λογί-
 ριζε καθόλου προκειμένου να
 ίσχυοποιήση μια ιδιοτροπια του...
 'Ο πύργος δούρισε κάθετα πα-
 να απ' τό μεναι του τον πύλορο
 όρμος του. Να σκαρφαλώση σ' α-
 τόν τον τοίχο με την βοήθεια του
 μαχαριού του, θα ήταν μια δου-
 λειά που θα τον απασχολούσε άλό-
 γηρη τη νύχτα. Έξασαν το χέρι
 του Λαγκαρντέο, καθώς γυζού-
 λειαν στον τοίχο, συνάντησε τό
 χαμηλό παράθυρο.

Μπαόβο ! φώναξε. Μα τι θα
 πώ στην περιφραση κι' όραμα δε-
 σποινδα Αύτη, όταν θα μπώ με-
 σα !... Βλέπω καλά τα όφραια
 της απήρα μάτια να θροσών
 άλλους όφρες και τα άπειρα φρο-
 δια της να κατακοιμάζον... Υπέ-
 ροξα ! Υπέροξα ! Θα της πώ λοι-
 που !... Θα της πώ !... Μά τι είν'
 αυτό ;
 Δέκοψε έξαπλα τον μονόλογο του για ν' άποσχοραστή. Θροσός
 θυμάτον ειχε φθάσει ως τ' αυτιά του, θροσός θυμάτον εστατιδών,
 γιατί άκούγονταν ο ήχος του έκαναν τ' άσημνία σηφορνια τους.
 — 'Ο ! 'Ο ! σφειθρισε ο Λαγκαρντέο. Μήπως ο Κοκαρντάς έχει δε-
 υρι... Μήπως ο κίριος δουξ ήδε με συντροφιά ;
 'Ο θροσός των θυμάτον έπαινε. Τέ φωνήρι που ήτανε τοποθετημένο
 επάνω στην γέφυρα φώρισε δυο άνδρες τυλιγμένους στους μανδύες
 τους κι' άκίνητους, σαν να προσπαθούσαν με τό θέληματά τους να τρο-
 πάρουν τα σκοτάδια της τάφου.
 — Δεν βλέπω κανένα, ειπε ο ένας απ' αυτούς με σιγαλή φωνή.
 — Νά, άπάντησε ο άλλος, είνε κάποιος δειλός κάποι, κοντά στο πα-
 ράθυρο...
 — Και φώναζε με προφύλαξι ;
 — Κοκαρντάς !
 — Μά ο Λαγκαρντέο ούτε κοιμηθρισε.
 — Πασπονιά ! Ξαναφώνησε ο δεύτερος απ' τους μανδινοόρους,
 ειμ' εγώ... ο κ. ντε Πεφρόδ.
 — Μοι φάνεται πως ξέρω τό όνομα αυτού του παλιανθρώπου...
 σφειθρισε ο Λαγκαρντέο, ο άποός ούτε κι' αυτή τη φορά κοιμηθρισε.
 ('Απολοφεί)